

thi den vil blive nødsaget enten til at give Rentegaranti for Baner, om hvilke det med temmelig Sikkerhed kan forudsættes, at de ikke i Lidenes Løb kunne forrente sig, eller ogsaa til at negte Rentegarantien og derved vække Misforvøitelse i visse Dele af Landet og fremkalde Befskyldninger for ved tidligere Regjeringsforslag at have begunstiget enkelte Dele af Landet. — Efter den isolerede Stilling, jeg indtog ved denne Sags Behandling forrige Gang, den var for, har det naturligtvis ikke kunnet falde mig ind at stille Ændringsforslag eller forsøge paa at bringe dem igjennem, men jeg har ved disse Udtalelser kun ganske kortelig villet motivere min Afstemning imod Loven idag.

Bindeshøll: Hvad jeg havde ifinde at bemærke, er paa en Maade gjort overflødig ved de Udtalelser, vi allerede have hørt af den ærede Indenrigsminister. Jeg skal derfor blot ganske kort gjøre opmærksom paa, hvad det var, jeg saaledes efter at have hørt disse Udtalelser ikke troer at behøve videre at dvæle ved. Ved Loven af 21de Juni 1867 blev der meddeelt Regjeringen Bemyndigelse til Anlæg og Drift af flere Baner, hvoriblandt ogsaa en Jernbane fra Nordkysten af Falster til Nykjøbing eller et andet passende Punkt paa Falster. Der blev altsaa ikke bestemt Noget om Endepunktet af denne Bane paa Falster, der skulde tage sin Begyndelse paa Nordkysten, men ved Concessionen af 24de Januar 1868 blev det gjort vitterligt, at der bevilgedes det sjællandske Jernbaneselskab Eneret til Anlægget af en Jernbane, som fra Kjøbenhavn skulde føres til Endepunktet ved Sundet mellem Lolland og Falster, i Forbindelse med en Bane fra Nordkysten af Falster til Nykjøbing. Derved blev altsaa Endepunktet af den fælteste Bane slaaet fast, det skulde være Nykjøbing. Derved fik jo denne By en skriftlig Sikkerhed for, at den overfor Entreprenøren havde et Krav paa, at Banen skulde naae Nykjøbing. Hvis nu denne Lov vedtages, og navnlig hvis § 8 i Loven vedtages, saa kan Ministeriet fritage det sjællandske Jernbaneselskab for at anlægge denne fælteste Bane, og derved vil jo enhver skriftlig Sik-

kerhed for, at Banen kommer til at naae Nykjøbing, forsaavidt være hævet. Da Sagen imidlertid er af Vigtighed for vedkommende By, saa har jeg troet, at det vilde være onffelig, om den høitærede Minister vilde benytte Leiligheden her til at udtale sig saaledes, at man maatte kunne see, at der ikke er Grund til Frygt for, at Nykjøbing paa Falster som Følge af denne Løvs Vedtagelse skulde blive berøvet det Gode, som Ministeren tidligere ikke blot havde tiltænkt den, men som han, forsaavidt det behøvedes, havde sikret den; men da den høitagtede Minister allerede har udtalt sig saa tydeligt derom, at jeg ikke troer, der kan være nogen Misforstaaelse tilstede, erkjender jeg, at der ikke er nogen Grund til videre at dvæle ved Betragtningen af dette Anliggende.

Wichfeld: Jeg maa tillade mig at udtale min Tak til den høitærede Minister for den Fasthed, hvormed han har staaet paa, at de Fordele, som ved Loven af 1867 og ved Concessionen af 1868 ere stillede Lolland og Falster i Udsigt, ikke atter berøves dem. Det er mig og Andre derovre en Borgen for, at den høitærede Minister med lige Nidkjærhed og Skarpsyn vil paasee Dernes Interesse paa de Stadier, i hvilke Jernbanesagen derovre nu fremdeles med Sikkerhed kan ventes at ville indtræde, og maaskee ogsaa særlig vil paasee — jeg henholder mig i saa Henseende til, hvad min høitagtede Collega derovrefra (Bindeshøll) udtalte —, at Falster, og navnlig Nykjøbing, der vare saa nær ved Maalet, at Jernbanens Retning igjennem Falster omtrent var bestemt, og at Pladsen til Banegaarden ved Nykjøbing allerede var udseet, ikke blive skuffede i deres Forventninger.

Andræ: Min Stilling til disse Spørgsmaal har jeg tidligere haft Leilighed til udførlig at begunde og skal derfor ikke nu komme tilbage til at omtale den. Jeg skal dog blot tillade mig den Henstilling, om det ikke engang skulde være paatide at forsøge at gjøre et Holbt med Hensyn til den Retning, hvori disse Foretagender drives. Det vil nem-